

Arrest

nr. 106 434 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 25 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 98 408 van 6 maart 2013 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend op 12 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MANDELBLAT en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De vader van verzoeker diende op 13 augustus 1999 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 11 augustus 1999 het Rijk te zijn binnengekomen. Hij was vergezeld van twee minderjarige kinderen, waaronder verzoeker.

1.2. Op 16 juli 2003 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekers vader de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

1.3. Via een op 24 juli 2003 gedateerd schrijven diende verzoekers vader, overeenkomstig het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

1.4. Op 24 oktober 2005 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf kon worden ingewilligd. Verzoeker, zijn vader en zijn broer werden tot een verblijf van één jaar gemachtigd. De geldigheidsduur van de aan verzoeker toegekende verblijfstitel werd vervolgens steeds verlengd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 januari 2013 de beslissing waarbij de verblijfsmachtiging van verzoeker, zijn vader en zijn boer wordt ingetrokken. Deze beslissing werd verzoeker op 25 februari 2013 ter kennis gebracht.

1.6. Op 25 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op 26 februari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [J. F.], Adviseur.

[...]

wordt aan

[...]

de persoon die verklaart zich [B. A.] te noemen, [...], en welke verklaart van Armeense nationaliteit te zijn,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

[...]

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

[...]

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van geldige identiteitsdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfs-situatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt. Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden.

De vader van betrokkene heeft een asielaanvraag op 13/08/1999 ingediend op naam van [V. J.] ([...], Armenië). In deze aanvraag werd beweerd dat betrokkene, op dat moment minderjarig, [V. A.] ([...], Armenië) heette. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 15/07/2003 door de CGVS. De vader van betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 ingediend op 29/07/2003. In zijn aanvraag tot verblijf, verklaart de vader van betrokkene opnieuw [V. J.] ([...], Armenië) te noemen. In deze aanvraag werd opnieuw beweerd dat betrokkene, op dat moment minderjarig, [V. A.] ([...], Armenië) heette. Deze aanvraag werd gegrond verklaard op 24/10/2005. Op 10/11/2005 heeft betrokkene een Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister verkregen. Zijn Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister werd verlengd tot 09/11/2008. Op 31/12/2008 heeft betrokkene een A-kaart verkregen. Zijn A-kaart werd verlengd tot 09/05/2013. De betrokkene, die intussen meerderjarig is geworden heeft in de aanvraag tot de verlenging van de verblijfstitel van 22/07/2010 verklaard dat zijn identiteit zoals opgegeven bij zijn asielaanvraag de echt[e] is. Echter, zoals het Armeens paspoort [...], de geboorteakte [...], het Certificate of Return [...] en zijn eigen verklaringen bevestigen, blijkt betrokkene [B. A.] ([...], Armenië) te heten. Op 25/02/2013 werd de A-kaart [...] ingetrokken op basis van algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit". Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

[...]

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van geldige identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

[...]

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. De vader van betrokkene heeft een asielaanvraag op 13/08/1999 ingediend op naam van [V. J.] ([...], Armenië). In deze aanvraag werd beweerd dat betrokkene, op dat moment minderjarig, [V. A.] ([...], Armenië) heette. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 15/07/2003 door de CGVS. De vader van betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980 ingediend op 29/07/2003. In zijn aanvraag tot verblijf, verklaart de vader van betrokkene opnieuw [V. J.] ([...], Armenië) te noemen. In deze aanvraag werd opnieuw beweerd dat betrokkene, op dat moment minderjarig, [V. A.] ([...], Armenië) heette. Deze aanvraag werd gegrond verklaard op 24/10/2005. Op 10/11/2005 heeft betrokkene een Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister verkregen. Zijn Bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister werd verlengd tot 09/11/2008. Op 31/12/2008 heeft betrokkene een A-kaart verkregen. Zijn A-kaart werd verlengd tot 09/05/2013. De betrokkene, die intussen meerderjarig is geworden heeft in de aanvraag tot de verlenging van de verblijfstitel van 22/07/2010 verklaard dat zijn identiteit zoals opgegeven bij zijn asielaanvraag de echt[e] is. Echter, zoals het Armeens paspoort [...], de geboorteakte [...], het Certificate of Return [...] en zijn eigen verklaringen bevestigen, blijkt betrokkene [B. A.] ([...], Armenië) te heten. Op 25/02/2013 werd de A-kaart [...] ingetrokken op basis van algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit".

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, tweede en derde lid, 62 en 74/11, § 1, *“laatste alinea”* van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (hierna: de omzendbrief van 10 juni 2011). Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen kennis kreeg van een beslissing tot intrekking van zijn verblijfstitel A, er werd hem geen beslissing dienaangaande betekend, zodat tot nu toe hieraan geen gevolg kon gegeven worden.

Het is dus verkeerd te stellen dat verzoeker nu in onwettig verblijf aangetroffen werd, vermits tegenpartij zelf toegeeft dat de A-kaart waarvan hij in het bezit was verlengd werd tot 09/05/2013.

Bovendien was zijn verblijfssituatie op het tijdstip van zijn vrijheidsberoving hoegenaamd niet onwettig en ziet men niet in om welke redenen een gedwongen verwijdering zich toen opdroeg.

De bewering van tegenpartij dat betrokkene aangetroffen werd in onwettig verblijf is dus door het administratief dossier volstrekt tegengesproken, vermits opnieuw dient opgemerkt te worden dat verzoeker aangetroffen werd in het bezit van een geldige verblijfstitel.

Het is eveneens tegenstrijdig met het administratief dossier te stellen dat betrokkene manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, vermits integendeel blijkt dat zijn vader in september 2011 spontaan, en dus op eigen initiatief, zijn ware identiteit heeft bekendgemaakt bij de Gemeente Asse, met als gevolg dat de DVZ op 07/11/2011 de passende instructies gaf aan de Gemeente Asse, die verzoeker dan ook uitnodigde bij schrijven van 27/12/2011, met vermelding van de wijziging van zijn naam, en waaraan verzoeker dan ook het passend gevolg gaf door het voorleggen van zijn echt paspoort, individualiteitsgetuigschrift en gelegaliseerde geboorteakte, Wordt eveneens door het administratief dossier tegengesproken, de bewering van tegenpartij dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, vermits hij wel in het bezit was van een paspoort geldig tot 28/10/2021. (stuk 12)

Aldus heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend evenals haar materiële motivatieplicht.

Artikel 7 § 1, 1ste lid stelt dat de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen, waarvan punt 1° door tegenpartij aangehaald werd, nl.: "Wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

Welnu, verzoeker was wel in het bezit van de in artikel 2 bedoelde documenten, nl. een geldig paspoort, zodat hiermee artikel 7 duidelijk geschonden werd.

Als gevolg hiervan wordt artikel 7, lid 3 van dezelfde wet eveneens geschonden, vermits dit artikel stelt: " Te dien einde ... kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert...."

Welnu, de aandacht dient gevestigd te worden op het feit dat verzoeker noch onderdook noch schuilde en dat hij wettelijk verbleef onder dekking van een [...]

Er valt dus geen spoor te ontdekken van enig risico of enige belemmering.

Tegenpartij meent dat verzoeker zijn eigen verblijfsrecht, dat hij door toedoen van zijn vader verliest doordat zijn vader zelf zijn eigen verblijf verloren heeft ten gevolge van de door hem ten laste gelegde gepleegde fraude.

Welnu, hiertegen haalt verzoeker de rechtspraak aan van een arrest aan gewezen op 16/02/2000 door de 11de kamer van de Raad van State nr 85.368, waarvan volgende uittreksel gereproduceerd wordt:

" Considérant que la requérante prend un moyen unique de la violation des articles 18 et 20 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l' éloignement des étrangers; qu'elle fait notamment valoir qu'elle et son mari «ont obtenu le droit à l'établissement par deux décisions distinctes», ce dernier sur la «base d'un passeport britannique qui s'est révélé faux» alors qu'elle-même a obtenu l'établissement «sur la base du regroupement familial suite à son mariage », que «l'octroi du droit à l'établissement est un acte administratif créateur de droit », que «le retrait d'un acte administratif créateur de droit subjectif, ne peut se faire que dans un délai de soixante jours prévu pour introduire un recours en annulation devant le Conseil d'Etat», qu'«à ce principe, l'administration ne peut déroger que dans le cas de fraude», que «si l'administration a pu, à bon droit, retirer le droit à l'établissement à (l'époux de la requérante) en raison de la fraude commise par lui, elle ne peut se prévaloir d'aucune faute (commise par elle) pour pouvoir retirer son droit à rétablissement» et que «le retrait d'un acte administratif peut avoir un effet rétroactif en ce qui concerne (l'époux de la requérante) mais ne peut remettre en cause le droit acquis légitimement par un tiers»;

Considérant que la requérante s'est vu reconnaître un droit d'établissement en sa qualité d'épouse d'un ressortissant britannique, droit qui a été formalisé par la délivrance, le 8 décembre 1998, d'une carte d'identité d'étranger; que l'acte attaqué constitue, en fait, une décision de retrait du droit d'établissement matérialisé par la délivrance d'une annexe 37;

Considérant qu'un acte créateur de droit régulier ne peut être retiré par l'autorité administrative; que s'il est irrégulier, il ne peut être retiré que pendant le délai prévu pour l'introduction d'un recours en annulation devant le Conseil d'Etat ou, lorsqu'un recours est introduit contre lui, jusqu'au moment de la clôture des débats; qu'il ne peut être dérogé à ce principe qu'au cas où une disposition législative expresse autorise ce retrait ou lorsque l'acte est entaché d'une irrégularité telle qu'il doit être tenu pour inexistant ou encore lorsque cet acte a été suscité par des manœuvres frauduleuses;

Considérant qu'il ressort du dossier administratif et notamment d'un pro justitia daté du 4 décembre 1998 que le passeport produit par le mari de la requérante pour obtenir son droit d'établissement était un faux, ce que l'intéressé a d'ailleurs reconnu, le 13 janvier 1999, lors d'une interpellation par la gendarmerie; que, par la suite, ce dernier s'est vu retirer sa carte de séjour de ressortissant d'un Etat membre des Communautés européennes et notifier un ordre de quitter le territoire dans les cinq jours; que les manœuvres frauduleuses dans le chef du mari de la requérante sont établies et non contestées en l'espèce; qu'il ressort de ces éléments que le droit d'établissement a été irrégulièrement accordé à la requérante, celle-ci n'étant pas l'épouse d'un ressortissant CE et ne pouvant donc se prévaloir des effets de l'article 40 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Considérant que l'exception du retrait d'un acte administratif irrégulier, sans aucune limitation de temps, fondée sur l'existence de manoeuvres frauduleuses doit être interprété de manière restrictive; que ces manoeuvres frauduleuses doivent émaner de celui au profit de qui la décision est prise; qu'en l'espèce, il ne ressort d'aucune pièce du dossier que la requérante aurait personnellement usé de manoeuvres frauduleuses pour obtenir son titre de séjour, voire même qu'elle aurait été au courant de l'utilisation d'un faux passeport par son mari; que la requérante est titulaire d'un droit d'établissement, certes irrégulier, mais dont il n'est pas établi, dans l'état actuel du dossier, qu'elle l'aurait obtenu à la suite d'un agissement frauduleux dans son chef; que ce droit étant devenu définitif, la partie adverse ne pouvait plus procéder à son retrait et prendre l'acte attaqué: que le moyen est sérieux. "

De redenering van dit arrest dient mutatis mutandis in huidige zaak eveneens gevolgd te worden.

Dat hieruit dus duidelijk blijkt dat de opgeworpen fraude eigen moet zijn aan verzoeker zelf, wat noch vastgesteld noch zelfs beweerd werd, en dat de enkel lastens de vader van verzoeker vastgestelde fraude geen weerslag kan hebben op derden, dus hierin begrepen verzoeker in persoon.

Dat bij gebreke aan vaststelling van schending van de openbare orde of gebruik van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude plegen of gebruik van andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang geweest zijn in hoofde van verzoeker zelf, de in het aangevoerde middel aangehaalde beschikkingen door tegenpartij miskend werden.

Aldus heeft tegenpartij, door hiermee geen rekening gehouden te hebben met haar materiële motivatieplicht eveneens kennelijk miskend.

Betrokkene betwist hoe dan ook als meerderjarige in de aanvraag tot verlening van zijn verblijfstitel van 22/07/2010 ooit verklaard te hebben dat zijn identiteit zoals opgegeven bij zijn asielaanvraag de ware is, vermits hij zelf nooit een asielaanvraag indiende en destijds minderjarig was.

Het algemeen rechtsprincipe fraud omnia corrumpit kan dus niet op hem van toepassing zijn.

De gebruikte formulering in artikel 7, lid "te dien einde" betekent dus enkel dat de vasthouding mag gebruikt worden in de gevallen voorzien bij artikel 7, waaronder verz[o]ker niet valt.

De terugleiding naar de grens, waarvan sprake in artikel 7, lid 2 is enkel voorzien in de artikel 74/14 § 3 bedoelde gevallen.

Welnu, verzoeker vertoeft in geen enkele van de gevallen voorzien bij [...] artikel 74/14 § 3 die de volgende gevallen voorziet:

- 1. er bestaat een risico op onderduiken,*
- 2. de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd,*
- 3. de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid,*
- 4. de onderdaan van een derde land heeft geen gevolg gegeven binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering,*
- 5. het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11,13 of 18,*
- 6. de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend.*

Het administratief dossier laat niet toe te besluiten dat verzoeker zich in één van de hierboven vermelde gevallen bevindt.

De motivatie van tegenpartij berust dus louter op een niet-verifieerbare veronderstelling.

Bij toepassing van de Omzendbrief van 10/06/2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land, is de ratio legis de onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot verwijdering te overtuigen om vrijwillig te vertrekken.

Verder, bij de betekening van de beslissing tot verwijdering, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling over de afgifte van een nieuwe oproep om zich aan te bieden bij het gemeentebestuur om inlichtingen te verstrekken over de voorbereiding van zijn terugkeer.

Indien de onderdaan van een derde land zich niet aanbiedt op de voorziene datum, wordt er gevraagd onmiddellijk een onderzoek naar de verblijfplaats uit te voeren om te achterhalen waarom hij zich niet aangeboden heeft.

Verder, indien de onderdaan van een derde land niet beschikt over geldige reisdocumenten, wordt hem opgedragen zich binnen de drie werkdagen met de kopie van het identificatieformulier en een pasfoto aan te bieden bij het Bureau Printrak van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op het nemen van vingerafdrukken voor het bepalen van zijn identiteit.

Het is pas als de onderdaan van een derde land geen gevolg gegeven heeft aan de beslissing tot verwijdering dat het Bureau SEFOR aan de Politie instructie geeft om de onderdaan aan te houden en de beslissing tot het vasthouden met het oog op de gedwongen verwijdering te betekenen.

Aan geen enkele van deze voorwaarden werd voldaan, zodat de genomen beslissing tot het plotse vasthouden, zonder voorafgaande verwittiging noch overtuiging tot vrijwillige terugkeer, een willekeurige feitelijkheid en een machtsoverschrijding uitmaakt.”

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 11 januari 2013 de beslissing nam waarbij de verblijfsmachtiging van verzoeker, in toepassing van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, wordt ingetrokken. Deze beslissing werd door verzoeker op 25 februari 2013 voor kennisname ondertekend. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij, op het ogenblik dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing werd genomen, nog tot een verblijf was gemachtigd tot 9 mei 2013 en dat hij geen kennis kreeg van een beslissing waarbij de hem toegekende verblijfsmachtiging werd ingetrokken. Het gegeven dat verzoeker op 25 februari 2013 nog beschikte over zijn verblijfstitel (instrumentum) impliceert niet dat hij nog tot een verblijf was gemachtigd en dat de beslissing van 11 januari 2013 geen geldingskracht had.

Verzoeker betoogt dat hij in het bezit was van een paspoort dat geldig was tot 28 oktober 2012 en verwijst in dit verband naar “stuk 12” bij zijn verzoekschrift. De Raad kan slechts vaststellen dat het stuk waarnaar verzoeker verwijst een door het OCMW afgegeven attest en dus geen paspoort betreft. Uit de kopie van verzoekers paspoort dat aan de Raad werd meegedeeld blijkt daarnaast dat de geldigheidsduur van dat document is verstreken sedert 8 april 2002. Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Er blijkt niet dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker toelicht dat verweerder volgens hem verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij fraude heeft gepleegd en te kennen geeft van oordeel te zijn dat verweerder onterecht is overgegaan tot de intrekking van zijn verblijfsmachtiging moet worden gesteld dat deze kritiek niet gericht is tegen het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, doch tegen de beslissing van 11 januari 2013. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker de beslissing waarbij zijn verblijfsmachtiging wordt ingetrokken niet heeft aangevochten, zodat deze heden een definitief karakter heeft. Zijn kritiek is dan ook niet dienstig.

Verzoeker zet daarnaast uiteen dat verweerder in voorliggende zaak geen toepassing kon maken van de in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om hem onmiddellijk naar de grens terug te leiden en stelt dat hem de mogelijkheid had moeten worden gegeven om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verwijst in dit verband naar de bepalingen van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet evenwel uitdrukkelijk dat verweerder kan overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat enige termijn wordt toegestaan indien het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangezien verweerder, voorafgaand aan de bestreden beslissing, verzoekers verblijfsmachtiging introk met de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een beletsel vormde om een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen. Daarenboven is ter terechtzitting gebleken dat verzoeker op 6 maart 2013 werd vrijgesteld en dat hem een termijn van dertig dagen werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zodat niet blijkt dat hij nog enig belang heeft bij dit onderdeel van zijn middel.

Met betrekking tot de grieven die zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering en de aangevoerde schending van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet kan het volstaan op te merken dat verzoeker niet langer opgesloten is en te herhalen dat de Raad geen rechtsmacht heeft om te onderzoeken of een beslissing tot vasthouding die werd genomen in toepassing van voormelde wetsbepaling rechtsgeldig is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, *“laatste alinea”* van de Vreemdelingenwet is gericht tegen de beslissing waarbij verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd.

In voorliggende zaak heeft verweerder geen toepassing gemaakt van de mogelijkheid die artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. Er kan derhalve niet worden besloten dat verweerder deze bepaling heeft geschonden.

Verweerder heeft wel gebruik gemaakt van de mogelijkheid die is voorzien in artikel 74/11, derde lid van de Vreemdelingenwet om een inreisverbod van vijf jaar op te leggen. De feitelijke beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat verweerder geen toepassing kon maken van deze bepaling. In dit verband moet worden geduoid dat artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.”

Verzoeker houdt voor dat hij zelf geen gebruik heeft gemaakt van valse of misleidende informatie of van valse of vervalste documenten en dat hij evenmin fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt *“die van doorslaggevend belang zijn geweest”* – waarbij trouwens moet worden gesteld dat de vereiste dat de fraude van doorslaggevend belang moet zijn geweest voor het verkrijgen van een verblijfstitel niet is opgenomen in artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet – om initieel tot een verblijf te worden gemachtigd. Hij stelt dat zijn vader valse verklaringen heeft afgelegd bij de asielaanvraag en de initiële aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij zelf geen fraude pleegde om een verblijfsmachtiging te verwerven. Artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet laat verweerder evenwel ook toe een inreisverbod van vijf jaar op te leggen wanneer een vreemdeling fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt *“om zijn recht op verblijf te behouden”*. Het staat vast dat verzoeker, ook nadat hij meerderjarig werd, zijn valse identiteit verder heeft gebruikt – uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker er zelfs niet voor terugschrok om op 22 juli 2008 een beëdigde verklaring te laten opstellen om zijn valse identiteit verder te kunnen aanwenden – en dat hij zijn ware identiteit een aantal maal verhulde op het ogenblik dat hij verzocht om een verdere verlenging van de hem initieel toegestane verblijfstitel. Verweerder kon derhalve in redelijkheid besluiten dat verzoeker heeft gepoogd om de Belgische Staat te misleiden. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker op 22 juli *“2010”* de bij de asielaanvraag opgegeven valse identiteit bevestigde, terwijl dit 22 juli *“2008”* moet zijn is slechts een materiële vergissing en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Een schending van artikel 74/11, § 1, "*laatste alinea*" van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht inzake de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt niet aangetoond.

4.2.4. Inzake de aangevoerde schending van de bepalingen van de omzendbrief van 10 juni 2011 stelt de Raad vast dat de omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.736).

4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding inzake de determinerende motieven tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De bij arrest nr. 98 408 van 6 maart 2013 bevolen schorsing wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK